

Usadili jsme se na břehu před restaurací Nautického klubu, kousek od skupiny hrochů pohroužených do milostného jančení. Foukal silný vítr, na hladině jezera se kadeřily vlny, pěna pod skalnatými útesy připomínala mýdlovou vodu. Gino močil do jezera. Chtěl vyhlásit závody o to, kdo dočůrá nejdál, ale nikomu se nechtělo. Dvojčata se sotva vylízala z obřízky, Armand byl založením stydlivý, co se týče téhle části těla, a já, když jsem viděl, že ostatní nemají zájem, jsem ho ztratil taky.

„Jste zmoklý slepice, horší než hejno panenskéjch rybek, shnilý fláky kozího!“

„Prdíme na tebe, Gino, nachčij třeba až do Zairu. Mobutu na tebe pošle tajný agenty a uříznou ti koule.“

„Ty uříznou já Francisovi, jestli ho ještě jednou načapám na našem území,“ řekl Gino a pořád si ulevoval, co možná nejdál.

„Už to tady máme zase! Dlouho jsme o něm neslyšeli. Nepálíš po něm náhodou?“

„Kinanira je naše území! Já tomu čuromedánovi ukážu!“ křičel Gino a rozpažil proti větru.

„Přestaň machrovat, nic mu neuděláš. Máš hubu větší než gaviál!“

Francis byl už velký, kolem třinácti čtrnácti let, a byl to nejhorší nepřítel Gina i celé party. Jenže měl větší sílu než my všichni dohromady. Přitom to nebyl žádný svalovec, naopak, byl jako proutek. Šlachovitý a tuhý jako uschlý strom. Ale zdál se nepřemožitelný. Paže a nohy jako liány měl zbrzděné jizvami a spáleninami. V některých místech jako by měl pod kůží železné pláty, díky nimž necítil bolest. Jednou mě chytil s Armandem, chtěl z nás vyrazit žvýkačky Jojo, které jsme si zrovna koupili v kiosku. Pořádne jsem ho kopl do holeně, aby mě pustil, ale s ním to ani nehnulo. Byl jsem z toho tenkrát úplně pryč.

Francis bydlel se starým strýcem před mostem přes Muhu, jen jeden a půl bloku od slepé ulice, v pochmurném

domě porostlém lišejníkem. Za zahradou tekla řeka, hnědá a slizká jako krajta písmenková. Kolem jejich domu jsme to brali příkopem. Nesnášel nás, říkal, že jsme děti boháčů, mamánci a papánci, co ve čtyři odpoledne musí domů na svačinu. Gino ho nemohl vystát, protože hodlal sám platit za největšího frajera v Bužumbuře. Francis o sobě vykládal, že býval *mayibobo*, dítě ulice, a že se osobně zná se členy gangů v Ngagaře a Bwize, s „Neporazitelnými“ a „Nezdolnými“, o nichž se už nějakou dobu psalo v novinách, protože vydíraly početné občany.

Netroufal jsem si to říct ostatním, ale z Francise jsem měl strach. Ani se mi moc nelíbilo, když Gino trval na tom, že se musíme na obranu slepé ulice naučit rvát a chodit do bitek, a k tomu jsem viděl, jak svými řečmi dokáže ostatní vyhecovat. Nabudil i mě, ale stejně jsem s kamarády nejraději vyráběl vory z kmenů banánovníku a splouval na nich Muhu, dalekohledem pozoroval ptáky v kukuřičných polích za Mezinárodní školou nebo s nimi stavěl chýše v korunách fíkovníků a zažíval dobrodružství jako indiáni na Divokém západě. V naší ulici jsme znali každý kout a toužili v ní všech pět pohromadě prožít celý život.

• • •

Marně pátrám v paměti, ale nevzpomenu si na okamžik, kdy jsme začali přemýšlet jinak. Kdy jsme začali uvažovat o tom, že na jedné straně stojíme my a na druhé naši nepřátelé, třeba Francis. Probírám se paměti, ale nedokážu si jasně vybavit onu chvíli, kdy jsme se rozhodli, že se dál nebudeme dělit o to málo, co máme, ztratili důvěru v ostatní, uviděli v nich nebezpečí a začali vytyčovat neviditelné hranice s okolním světem, opevňovat se ve své čtvrti a z naší ulice dělat uzavřenou zónu.

Dodnes si říkám, kdy jsme, já a moji kamarádi, začali mít strach?